

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Epistolai tu hagiū Isidōru tu Pēlusiōtu

Isidorus <Pelusiota>

Parisiis, 1585

Chæremoni. 170.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71898](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-71898)

ἐπεὶ οὐκ ἐστὶν χειρὸς βασιλευσίν
χρῆσθαι ἐν ταῦτα τοὺς δαίμονας, καὶ
καὶ σὺ τῷ πατρὶ αὐτῶν πῦρ αὐτοῖς
ἀνάγοντι ἐπιηρείλατο, ἢ παῦσαι φιλο-
πάραχον ζῶν μετερχόμενος, ἢ γίνω-
σαι καὶ αὐτὰ μάλιστα ὑποκείμενος.
καὶ κείσε τὴν ἀμύσην ἔλπισίμωνος.

Ζωίλω πρεσβυτέρω. ρξη.

Επειδὴ ἀμπελον ἑαυτὸν ὁ κύριος
προσηγόρευσε, τὸ νόστιμον καὶ καρδίαν
εὐφραίνον ὡς ἀρχόμενος κήρυγμα, οἷον
ἀναγκάως κελεῖ ἢ γεία γραφὴ τὸν
ἀληθῆ τῆς θείας γνώσεως λόγον, τὸτον
καὶ ἐν κρατῆρι ἢ σοφία ποτίζει, κρα-
τήρα τὸν τῆ κυρίου πλευρὰν ὀνομά-
ζουσα, ἐξ ἧς ἡμῖν ἡ τῆς ζωῆς εὐφροσύνη
ἐπιγασσει.

Τῷ αὐτῷ. ρξθ.

Τὴν τῆς θείου πνεύματος ὁμοιοτή-
την δεξάμενοι οἱ τῶ κυρίου ἄποστολοι,
γλυκύτους εἶναι μετὰ ἐνομιόθησαν, καὶ
εἰς πάντα τὰ ἔθνη τὴν ἀληθῆ καὶ ἀ-
νοθευτοὺν πίσιν τῆς μυστηρίων ἐκόμε-
σαι, τοὺς ποίνων τὴν θείαν ὡς ἀρχο-
μενοὺς παίδευσιν, καὶ νόθοις καὶ
ἐξιτητοῖς ἐντάλασαι τὰ οὐράνια ἐ-
πιτολουῦντας διδάγματα, μαρι-
χάρις, καὶ σίμωνας, καὶ μοντανούς, καὶ
ναάτους, ἀρείους, καὶ μακεδονίους, φω-
ταί νύστε, καὶ τὸς τούτοις ὁ μόφρονας,
καὶ πύλας εἰκότως προσηγορεύει, μί-
νυάτας τὸν οἶνον ὕδατι, τῇ ἀκραφνῇ
τῆς θείων λόγων σοφία τοὺς οἰκείους
χετλιασμοὺς ἐπεισάγειντας.

Χαρημόνι. ρο.

Φασὶ σε πνὲς πάντα μὲν ἀπηρεύ-
μένα, πνὰ δὲ ἀράθειν καὶ ἀθεσμα-
τοῖς δὲ θείοις μυστηρίοις τὰς χεῖρας
προστέινειν συνεχῶς, καὶ μετέχειν
τολμηρῶν τῆς ἀψάφου σοὶ καὶ μοι
λίαν ἐπὶ λθε θαυμάσια σου τὴν ἀνα-
δειαν, ὅτι ταῖς τῆς δαίμονων ἡρώσε-

cet, vt qui voluntate animique instituto
naturam mutarit? Quoniam igitur Chri-
stus & hic ante tempus dæmones torquet,
& in altero æuo sempiternum ipsis ignem
vnà cum ipforum patre promisit; aut tu-
multuariam vitam confectari desine, aut
illud scito, te & hic flagris obnoxium esse,
& illic vindictâ minimè vitaturum esse.

Zoilo Presbytero. 168.

Quandoquidem Dominus vitem sci-
psum appellauit, vt qui pectus humectan-
tem ac voluptate afficientem prædicatio-
nem præbuerit, idcirco scriptura diuina
veram diuinæ cognitionis doctrinam vi-
num necessariò appellat. Hoc in poculo
quoque sapientia bibendum porrigit: per
poculum nimirum Domini latus intelli-
gens, ex quo nobis vitæ iucunditas & o-
blectatio profluxit.

Eidem. 169.

Domini Apostoli, cum diuini spiritus
aduentum suscepissent, musto pleni esse
existimati sunt, atque ad omnes nationes
veram minimèque adulteratam mysterio-
rum potionem tulerunt. Quamobrem eos,
qui diuinam doctrinam adulterant, ac cæ-
lestia documenta spuris & euanidis man-
datis inficiunt, hoc est, Manichæos, Simo-
nes, Montanos, Nouatos, Arrios, Mace-
donios, Photinos, cæterosque eiusdem
mentis ac sententiæ homines, haud abs re
caupones appellat Propheta, vt qui aqua
vino immisceant, hoc est, miseros suos er-
rores, puræ ac limpidae diuinorum sermo-
num sapientiæ inferant.

Cheremoni. 170.

Aiunt nonnulli te, cum omnia, quæ di-
tinis legibus interdicta sunt, facere, tum
nonnulla etiam nefaria & impia perpetra-
re: atque interim tamen manus ad diuina
mysteria continenter protendere, eaque,
quæ à te attingi nefas est, impudenter per-
cipere. Ac mihi sanè temeritatem atque

• F inij

1. Cor. 10. impudentiam tuam vehementer admirari subiit, qui, cum dæmonum mensis ad saturitatem vsque communices, Dominicæ quoque mensæ particeps fieri minimè timeas. Vide igitur, ne quis te laqueus corripiat, vt Iudam, ob temeritatem suam in desperationem prolapsam, simulque & proditorem perpetrantem, & factosanctam communionem postulantem.

Nili filijs. 171.

Quid naturam abiuratis, aut vocationem ignoratis? Nam illa ex vno eodemque ventre vos protulit: hæc autem per vnam & eandem spem vos regenerauit. Quamobrem aut prior natiuitas vos pudore quodam commoueat: aut posterior metu afficiat: atque ad concordiam siue naturæ, siue vocationis fœdus sancite.

Archontio. 172.

Luc. 16. Chaos ingens inter se ac diuitem in penis & cruciatu hærentem firmatum esse Abraham respondit, Iustorum videlicet ac peccatorum discrimen his verbis indicans. Nam ipse hospitem ac pauperum amans & studiosus erat, eosque, qui longo à se locorum interuallo diffiti erant, excipiebat. Ille autem vlceribus confectum hominem pro foribus suis iacentem auersabat. Quemadmodum igitur contrariæ voluntates animique instituta sunt: ita etiam in disuncta loca migrant. Illi enim quietem & oblectamentum, hi cruciatum acceperunt.

Marco Monacho. 173.

Psalm. i. Eos, qui animi firmitate carent, tuique similes sunt, ò inconstans, puluerem, qui à facie terræ proiicitur, appellauit Propheeta. Nam si cum à beato viro Ammone confitus, piéque rigatus, ac firmiter constabilis esses, fructumque etiam, vt putabamus, tulisses, nunc tamen, non eruditionis cõparandæ causa, sed exquisitiõrum epularum studio atque cupiditate multas

ζεις εἰς κόρον κοινοῶν, καὶ τραπέζης κυεῖς μετέχῃ οὐ φοβῆ. ἀεὶ οὐδὲ μή τις σε βρόχος καταλάβῃ ὡς τὸν Ιούδα, ὅτι τῇ περὶ τὴν εἰαυτῶν ἀπογνόντα, καὶ τὴν προδοσίαν ἐπεργασάμενος, καὶ τὴν κοινωνίαν ἀπαγορεύσας.

Τοῖς υἱοῖς Νείλου. ραα.

Τί ἀρνῶσθε τὴν φύσιν, ἢ ἀγνοεῖτε τὴν κλήσιν; ἢ μὴ γὰρ ἐκ μιᾶς ἐμᾶς περὶ στήθαγος μηδὸς ἢ δὲ ἀπὸ μιᾶς ἀπεγέννησεν ἐλπίδος, ἢ τὴν περὶ τὴν τοῖνυ ἀδέσθητε γέννησιν, ἢ τὴν δευτέραν φοβήθητε ἀναγέννησιν, καὶ ἀπεισασθε περὶ ὁμόνοιαν, εἴτε τῆς φύσεως, εἴτε τῆς κλήσεως.

Ἀρχοντίω. ραβ.

Χάσμα μέγα ἐστὶν καὶ μετὰ τὸ εἶναι καὶ τὸ πλοῦσιον πτωροῦ μηδὸς ὁ Ἀβραάμ ἀπεκρίνατο, τὴν τῆς δικαιοσύνης περὶ τοὺς πλάοντας διαφορὰν ἐνδεικνύμενος. ὁ μὴ γὰρ, φιλόζηλος ἦν καὶ φιλόπικρος, τοὺς μακρὰν ἀπὸ κειμῶν δαχμῶν. ὁ δὲ περὶ τῆς θύρας ἠλακωδῶν, ἀπληρῶς ἐκτεπέμενος. ὡς περὶ οὐδὲν εἶναι καὶ εἰ περὶ τῆς σφῆς, οὕτως ἀμυγῆς ἢ μετὰ τῆς τῆς μὴ, τὴν ἀεὶ τῆς δὲ, τὴν κάλασιν δεξιαμῶν.

Μάρκῳ μοναχῷ. ρογ

Τοὺς ἀσφίκτους καὶ σοὶ περὶ σφῆς κότας ἀβέβαιε, καὶ οὐκ ἐκτεπέμενος περὶ περὶ τῆς γῆς ὁ περὶ τῆς σφῆς ἐλάλεσεν. εἰ γὰρ φυτευθεὶς παρὰ τὸ μακαρίου Ἀμμωνος, καὶ ποταμῶν θεοφιλῶς, καὶ ἀσφαλῶς ἐδρασεῖς, καὶ καρπὸν ἐπινοήσῃς, ὡς ὠμέβα, πολλοὺς οἴκους ἀμνοσέεις ἐχέειν παιδύσεως, ἀλλ' ἀκροτέρας σιτήσεως, τίς

σε